

Y Ban

Gà ấp bóng

...Tối hôm ấy thực ra tôi đang xao xuyến bởi một người đàn ông ngoại quốc. Buổi sáng là một cuộc dạo chơi ở một nơi có thiên nhiên đẹp như mộng. Cảnh đẹp làm cho con người hết toan tính và trở ra rất nhiều. Buổi chiều có hai cuộc gặp gỡ ngoại giao. Buổi tối có chiêu đãi. Một ngày làm việc khá căng thẳng nên khi ngồi trên xe đến nơi chiêu đãi tôi bị say. Người đàn ông ngoại quốc đó đã chăm sóc tôi chu đáo và dịu dàng. Sự lo lắng cho tôi thể hiện trên gương mặt thành sự căng thẳng của người đàn ông đó làm tôi cảm động.

Buổi chiều chúng tôi đã có sự hẹn hò với anh ấy đi ăn tối và đi thăm thành phố ban đêm. Sau vì cuộc chiêu đãi mà bỏ dở với một lời nhắn lại tại khách sạn cùng với số phen cầm tay của người phiên dịch. Khi rời cuộc chiêu đãi đã hơn 9 giờ đêm. Mấy cô gái cùng đoàn bảo tôi:

- Chị gọi điện cho anh ấy đi. Chúng mình vẫn có thể đi

chơi cơ mà. Ngày mai rời nơi đây rồi. Tiếc lắm.

Chiều lòng mấy cô gái trẻ, tôi gọi điện cho anh nói khoảng một giờ nữa sẽ có mặt tại khách sạn. Thế rồi càng đi càng lạc đường. Đến 11 giờ 30 đêm còn phải hỏi thăm lần nữa. Một cô bé cùng đoàn hỏi:

- Liệu anh ấy còn đợi chị em mình không nhỉ?

Tôi trả lời:

- Làm gì có người nhiệt tình đến vậy. Nhất lại là đàn ông mình, dẫu có ở nước ngoài ngàn năm cũng vậy thôi.

Một người đàn ông cùng đoàn góp vào:

- Tôi nghĩ người ta vẫn đợi đấy.

- Tại sao vậy.

- Vì ở bên này buồn lắm. Mấy khi có người trong nước sang, lại có mấy người đẹp như chị em cô.

- Đây không phải là lý do. Nếu còn đợi, tôi cho rằng anh ta thuộc loại mê gái. Mà đã mê gái thì cho chết.

- Chị có vẻ khoái trá về điều đó lắm nhỉ.

Xe đỗ trước cổng khách sạn, 12 giờ kém 5 phút. Một người đàn ông bước ra từ khách sạn đón chúng tôi với vẻ mặt rạng rỡ.

- Tôi tưởng các bạn đi lạc vào rừng rồi.

Chúng tôi phá lên cười vui vẻ.

Anh ấy vẫn đề nghị đưa chúng tôi đi chơi. Vì đang có hứng với người khác nên tôi chẳng mấy hào hứng với lời mời. Tôi chủ động đến trước mặt anh ấy đưa tay ra chào tạm biệt và hẹn gặp lại ở Hà Nội. Anh ấy bắt tay tôi rồi ôm choàng lấy tôi. Anh ấy nói sẽ gọi điện cho tôi. Tôi đi lên phòng với ý đồ sẽ có một cuộc nói chuyện vui vẻ với người đàn ông ngoại quốc nọ. Điều tôi không lường trước là người đàn ông đó lại đi chơi cùng với mấy cô gái trẻ. Tôi cảm thấy tủi thân muốn khóc vì có cảm giác bị bỏ rơi. Từ lâu lắm tôi không có cảm giác này nữa. Tôi lắc đầu mạnh

và mở nước vào bồn tắm. Nước nóng bốc hơi nghi ngút. Tôi ngâm mình vào trong đó. Tôi nghĩ về mình.

Bây giờ tôi đang là một người đàn bà thành đạt. Nếu đừng đòi hỏi mọi thứ quá hoàn hảo thì tôi đã có những thứ tôi cần. Một căn nhà tiện nghi, một người chồng tài hoa trẻ đẹp, hai đứa con khỏe mạnh ngoan ngoãn, một việc làm ổn định có thu nhập cao, có uy tín trong công việc... Sự thành đạt đó phát tiết cả ra vóc hình. Một gương mặt sáng láng tự tin. Một thân hình hấp dẫn. Những thứ tôi có bây giờ từ cái vốn một cô bé nhà quê, gầy nhẳng, nhút nhát nhưng đầy mơ mộng và thông minh. Một cô bé rất muốn được yêu đương lãng mạn nhưng lại nhìn mọi thứ với sự soi mói. Ví như khi hôn nhau người ta đã phun hàng vạn con vi trùng vào mồm nhau. Chính vì vậy mà bị bỏ rơi nhiều lần. Khi còn trẻ mỗi lần bị bỏ rơi như thế cô bé âm thầm đau đớn rồi tự vượt lên. Thế còn bây giờ? Sao ta lại chịu bỏ rơi cơ chứ. Ta lại có thể kém hơn mấy cô gái kia ư? Hãy chờ đấy mà xem nhé?

Cuộc đi chơi của họ cũng kết thúc sớm, độ một giờ sau họ đã quay về. Cô gái cùng phòng tôi về lú lo kể chuyện, rồi kết luận xanh rờn:

- Không có chị, anh ấy mất hứng hay sao ấy. Gớm động tác kéo chị vào ôm choàng lấy mới khéo làm sao chứ.

- Cô chỉ vẽ chuyện. Ôm kiểu ngoại giao có gì đáng bàn. Ngủ đi mai còn đi sớm. à này cái ông Tây đi chơi vui chứ hả?

- úi trời, ông ấy hài hước ghê cơ. Bọn em đứa nào cũng thích ngồi cạnh ông ấy. Ông ấy hấp dẫn nhỉ, chị nhỉ.

Sáng hôm sau đi sớm. Tôi ngồi ghế trước đã uống thuốc chống say. Xe chạy rất êm, ngoài cửa xe trời mờ ảo trong sương. Người lái xe là người đàn ông ngoại quốc đó. Tôi trùm chiếc mũ lên đầu để ngủ cho tiện. Trước khi nhắm mắt tôi ngoảnh lại sau để xem mấy cô gái. Họ đang ngủ trong tư thế rất khó coi. Cái ngủ làm cho họ trề nải và xấu xí. Đột nhiên cơn buồn ngủ biến đi. Tôi thấy mình không thể xấu xí trước mặt người đàn ông mà tôi đang cố chinh phục. Tôi có một giọng hát hay. Tôi hát. Miệng thì véo von nhưng tai thì dỏng lên nghe ngóng. Tôi nghe thấy tiếng thở dài để trút bớt khí đang căng phồng lồng ngực của người đàn ông. Hát vài bài tôi ngồi yên lặng. Người đàn ông

ngoại quốc đưa cho tôi chiếc kẹo sô-cô-la và nhìn tôi dịu dàng. Một lát tôi lại hát, hát nho nhỏ. Tôi có cảm giác như tiếng hát của Hồ ly tinh đang vang lên từ bãi cỏ.

Xe dừng lại, mấy cô gái trẻ thức giấc. Họ vươn vai sau giấc ngủ đầy. Người đàn ông ngoại quốc quay lại cười với họ! "Good Morning". Mọi người cùng cười rộ. Hồ ly linh rút đuôi lại, xuống xe trong lòng đầy nghi ngại. Sau đó, mọi người vào cuộc hội thảo. Tôi trở về với bộ mặt lãnh đạm của mình: chăm chú với công việc. Khi sắp kết thúc cuộc hội thảo tôi về phòng, bật nước nóng thả mình vào bồn ngâm cho đỡ au lên. Cảm giác rất thoải mái tôi trang điểm nhẹ nhàng rồi khoác lên mình bộ váy áo mới. Khi tôi xuống thì cuộc hội thảo cũng kết thúc và chuẩn bị đi ăn tối. Mấy cô gái trẻ vẻ mặt đầy mệt mỏi. Họ chỉ kịp lên phòng rửa mặt trang điểm lại.

Trong phòng ăn tôi cố tình nán lại trước quầy lễ tân để cho mọi người sắp xếp xong chỗ ngồi. Tôi muốn nhìn lại thái độ của người đàn ông đối với tôi. Tôi biết mấy cô gái ai cũng muốn ngồi cạnh ông. Khi mọi người đã yên vị xong còn một ghế trống bên cạnh người đàn ông đó. Ông đứng lên mời tôi ngồi xuống ghế bên cạnh mình. Tuy nhiên sau

khi tôi vừa ngồi xuống người đàn ông ngoại quốc đã chạy qua, chạy lại đến với các cô gái trẻ để trêu chọc họ. Tôi cũng không lên gân, tôi vào hòa với họ để có một buổi tối vui vẻ.

Sau bữa ăn mọi người cũng rất thoải mái. Người đàn ông ngoại quốc đi đến bên tôi nói câu tiếng Việt ngọng nghịu.

- Lên phòng tôi chơi đi.

Tôi thông báo với mấy cô gái trẻ. Họ thích thú vì lời mời. Tôi không muốn bị chìm vào đám đông nên đã từ chối.

Sáng hôm sau chúng tôi chia tay với người đàn ông ngoại quốc đó. Ông đưa chúng tôi ra sân bay. Tôi làm thủ tục trước nhất nên ra ghế ngồi chờ. Người đàn ông ngoại quốc tận tình giúp đỡ mọi người. Khi cả đoàn đã đăng ký xong thủ tục ông bắt tay chào tạm biệt từng người. Tôi xuất hiện sau cùng. Tôi cũng giơ tay cho ông bắt nhưng ông đã kéo tôi lại gần ông, ông hôn nhẹ vào má tôi rồi thì thầm: I like you! Tôi có cảm giác mình đã chiến thắng.

- Thừa thắm phán, ông vẫn còn nghe câu chuyện của tôi

đấy chứ.

- Câu chuyện của chị rất hấp dẫn, thú vị. Và tôi cũng có cảm giác chị là người đàn bà đặc biệt.

- Thì tôi đã nói với ông rồi. Gia tài vào đời của tôi là cô bé nhà quê, gầy nhẳng...

- Và một sự thông minh hơn người. Và...

- Và một sự hiếu thắng. Nhưng ông phải hiểu cho tôi, những điều tôi kể cho ông nghe không phải lúc nào nó cũng xuất hiện trong cuộc sống của tôi. Có đôi lúc và thời điểm xảy ra câu chuyện này là mãnh liệt nhất.

- Nhưng chị có uẩn ức nào đó trong gia đình không?

- Tôi cũng không biết đó có gọi là uẩn ức không? Tôi với chồng tôi yêu nhau mỗi tình đầu. Chúng tôi yêu nhau mãnh liệt và nhiều cay đắng. Rồi cũng kết thúc có hậu bằng một đám cưới, nên chúng tôi hiểu giá trị của hạnh phúc. Chồng tôi rất yêu vợ con theo cách của anh ấy. Tôi có những cô bạn gái luôn chê chồng là nhạt. Còn chồng tôi

dường như là mận quá. Đôi khi sự vồ vập của anh và sự thái quá của anh làm tôi đau. Có thể tôi thiếu một thứ, đó là sự dịu dàng. Và, ông hiểu không, khi đã sống với nhau đến hai mươi năm rồi thì đôi khi cảm xúc cũng bị xơ hóa.

- Một điều nữa có tác động lên chị, ấy là sự thành đạt? Khi người ta thành đạt, người ta tự cho mình một số đòi hỏi và điều kiện nào đấy?

- Tôi không biết ở người khác thế nào chứ với tôi sự thành đạt hết sức giản dị: điều tôi ước muốn đã thành sự thật. Và trong tôi không ngừng các ước muốn.

Ví như bây giờ tôi đang rất lo lắng đến tương lai của các con tôi. Tôi luôn nghĩ, cha mẹ có thành đạt đến đâu mà con cái không học hành đến nơi đến chốn thì cũng vứt. Tôi muốn chuẩn bị cho các con tôi một tương lai tốt: cho chúng đi du học. Thế thì tôi phải lao động cật lực.

- Chị có thể kể tiếp câu chuyện của chị .

Chúng tôi đi đến một thành phố khác. Buổi tối khi chúng tôi yên vị trong khách sạn, mấy chị em đang ngồi quây quần

bên nhau tán chuyện thì chuông điện thoại đổ. Một cô bé cầm ống nói lên rồi trao cho tôi:

- Có người gặp chị này.

Tôi cầm ống nghe hỏi:

- Ai đấy?

- Có phải Yến không?

Tôi nghe giọng quen quen tưởng một người cùng đoàn trêu bèn trả lời :

- Ừ, chị đây.

Đầu dây bên kia nói:

- Biết ai không mà xưng chị.

Tôi xin lỗi. Chuyện qua lại, chia sẻ với chúng tôi sự mệt nhọc của chuyến đi. Rồi chúc tôi ngủ ngon cùng lời hẹn sẽ gọi điện lại cho tôi.

Tôi nói với mấy cô gái cùng đoàn:

- Anh ấy gọi điện, hỏi thăm các em có khỏe không?

Tôi đã nhìn thấy ánh mắt hơi ghen tị của mấy cô gái với cảm giác chiến thắng trong lòng.

Rồi vài ngày sau, đúng vẫn lúc mấy chị em tụ họp chuồng điện thoại lại vang lên. Tiếng cô bé cầm máy gắt lên:

Em Phương đây, anh có muốn nói gì thì nói đi cứ gì phải chị ấy. - Tôi phá lên cười và tiếng Hồ ly tinh gầm lên:

- Tại cô muốn thế đấy nhé.

Tôi đến bên Phương chờ cho cô nói chuyện với anh ấy xong đón lấy máy, giọng ngọt ngào hỏi thăm anh ấy có khỏe không, công việc thế nào? Cũng không quên thêm thất mấy câu đưa đẩy.

Buổi tối anh ấy lại gọi điện thoại cho tôi, lúc ấy tôi chỉ có một mình. Anh ấy hỏi tôi về công việc, về bản thân tôi, về

gia đình... Tôi cũng hỏi anh ấy những điều tương tự. Tôi nói:

- Tôi rất vui khi anh gọi điện cho tôi.

Anh ấy bảo:

- Thế thì anh sẽ gọi nhiều.

Sau buổi hôm ấy đoàn chúng tôi tách làm hai. Tôi đi theo một đoàn khác, mấy cô gái trẻ đi theo đoàn khác. Thường thì khi trở về khách sạn đêm đã khuya nên đến một tuần tôi không nhận được điện thoại của anh ấy.

Rời sang địa điểm khác chúng tôi lại đi cùng đoàn. Một sáng Phương bảo:

- Em "meo" cho anh ấy nói các người đẹp trong đoàn hỏi thăm anh. Anh ấy bảo sẽ mua cho chị em mình một cái card để chị em mình gọi về nước cho các "vip" ra đón.

Tôi có cảm giác bại trận. Lần trước khi gọi điện thoại cho tôi anh ấy nói sẽ nói máy từ xa cho tôi gọi điện về nhà.

Chỉ còn ba ngày nữa chúng tôi về nước, Phương bảo:

- Anh ấy đã mua card cho chị em mình rồi đấy, chị có điện thoại về nhà em bấm máy cho. Tôi bảo:

- Thôi chị "meo" rồi chẳng cần gọi điện thoại nữa đâu.

Trong lòng tôi dâng tràn một cảm giác dỗi hờn. Tuy thế một lát sau tôi lại bảo Phương bấm máy. Tôi nghĩ thầm trong đầu:

- Tội gì, người dưng ấy mà, cả đời gặp nhau có một lần.

Khi trong tôi bật ra hai từ người dưng thì trong lòng cảm thấy thanh thản lạ. Vả lại, có khi do cảm giác háo hức sắp được về nhà, tôi đã quên đi sự hiếu thắng của mình.

Ngày mai chúng tôi ra phi trường. Buổi tối tôi đi ngủ sớm mong lấy lại sức Tôi trùm chăn kín mặt và nghĩ đến cảm giác được nằm thu lu trong lòng chồng. Chuông điện thoại vang lên:

- Yên phải không?

- Dạ.

- Biết ai không mà dạ?

- Chào anh.

- Gặp em khó quá chừng. Lúc nào cũng em vừa đi rồi.

- Bọn em phải đi theo lịch trình.

- Đi nước ngoài như bọn em khổ quá. Thôi, nhưng cái chính là ta biết nhau và em sắp được gặp chồng con, có hồi hộp không em?

- Em cảm ơn anh rất nhiều vì đã mua card điện thoại cho bọn em.

Không biết anh có sốt ruột không? Các người đẹp trong đoàn nhắc anh luôn miệng. Rằng sao anh tốt thế. Tốt ngoài mức tưởng tượng trong một xã hội thực dụng bây giờ. Còn em, em cho rằng trái tim anh rộng lớn vậy chứ

cả một lúc mấy người đẹp. Giọng tôi đầy vẻ châm chọc.

Anh ấy trả lời lấp bắp:

- Từ bé bố anh đã dạy anh như thế rồi, giúp được ai cái gì thì giúp đừng đòi hỏi gì cả. Anh chỉ làm theo lời bố anh dạy thôi. Anh đã gọi điện cho em nhiều lần mà không gặp. Các cô ấy lại không mua được card điện thoại.

Tôi thấy thương hại anh ấy:

- Em trêu anh ấy mà. Thôi ngày mai bọn em rời nơi này rồi, may mắn nhất trong chuyến đi này là bọn em gặp được anh. Khi nào về nước anh gọi điện cho em nhé. Bọn em học lòng tốt từ anh.

- Nhưng anh không cần tất cả mọi người tốt cả với anh đâu, mà chỉ cần mình em tốt với anh thôi cô bé ạ.

Cô bé!?! Đã từ lâu có ai còn gọi tôi là cô bé nữa đâu. ở nhà tôi được gọi là mẹ xề, ra đường người ta gọi tôi là chị, là cô, là bác. Có một bạn đi chợ nhớ mồm gọi chị hàng dưa là bác, bị chị ta mắng té tát:

- Về nhà đứng trước gương xem lại cái mặt mình ấy, bấm không vào mà còn gọi người ta là bác.

Tôi đã xin lỗi chị ta rằng tôi gọi thay con.

Thế là định ngủ ngon để mai còn bay một chặng đường dài đã không thành vì cứ xao xuyến bởi hai từ cô bé.

Về nhà bận bịu với bao nhiêu công việc để lại khi đi ngao du nước ngoài. Nào việc gia đình, nào việc cơ quan. Hai tuần sau nhân buổi rỗi việc tôi mới "meo" cho anh ấy vài dòng văn tắt thông báo về mình cùng những lời cảm ơn.

Hôm sau tôi đã nhận được "meo" trả lời. Anh ấy biết rất rõ về cuộc trở về đầy bất trắc của chúng tôi. Thì ra đã có người trong đoàn thông báo với anh ấy trước rồi. Trong thư của anh ấy ngoài những lời hỏi thăm thông thường thì có một sự thổ lộ nho nhỏ: "- Em là người anh có cảm tình "đặc biệt" trong các người đẹp của đoàn. Và một điều nữa nếu điện thoại của anh làm em vui anh sẽ gọi".

Cảm tình "đặc biệt" thì có thể, còn việc gọi điện thoại thì thật nực cười. Gọi để làm gì, vài câu tán dóc vô bổ mà mất

toi hàng chục đô. Tôi thấy không có hứng với lời hứa đó...

- Ông biết không? Tôi là người rất thực tế, mặc dù chưa ở mức thực dụng, ông biết vì sao không? Thế hệ của tôi đã sống trong hoàn cảnh đất nước cực kỳ khó khăn, cho nên về một mặt nào đó tôi cũng hơn các cô gái trẻ bây giờ là tôi biết thu vén gia đình và tiết kiệm.

Dù vậy, buổi sáng hôm ấy khi nghe tiếng anh ấy qua điện thoại tôi đặc biệt vui mừng. Chắc anh ấy đã cảm nhận nỗi vui mừng của tôi nên giọng anh ấy hết sức hào hứng. Anh ấy nói anh ấy đang tưởng tượng xem hôm nay tôi ăn mặc thế nào, để kiểu tóc gì... Chắc là đẹp lắm.

Sau cú điện thoại của anh ấy trong tôi có một cảm giác lạ. Tim đập gấp gáp và người lúc nào cũng thấy lâng lâng. Tôi hay cười nói lung tung. Liếc mắt vào gương thấy mắt mình sáng long lanh.

Buổi tối có một sự cố giữa tôi với chồng. Trước khi anh đi công tác chúng tôi đã cãi nhau. Tôi không đi tiễn. Với tâm trạng đầy bực tức tôi vùi mặt xuống gối. Chuông điện thoại réo lên. Tiếng con gái tôi rất réo:

- Mẹ ời có ai cần gặp mẹ này.

Trước khi trao ống nói cho tôi con gái tôi bảo:

- Giọng ai lạ lắm, mà nói tên mẹ thì cứ ngập ngừng mãi.

- Con đi học bài đi - Tôi nghiêm giọng.

Alô, tôi nghe đây.

Im lặng đến nửa phút. Tôi nhắc lại lần nữa.

- Em phải không?

Nghe tiếng anh tim tôi lại đập rộn ràng.

- Anh không định làm phiền em đâu, nhưng anh muốn nghe tiếng em. Em không vui phải không?

- Vâng, em vừa cãi nhau với chồng em. Anh ấy đi công tác rồi.

- Vậy em hãy thổ lộ với anh cho nhẹ bớt đi.

- Chồng em bảo cô chỉ mong tôi đi vắng thôi. Cô nhớ nhưng ai rồi ghét chồng. Em có phải là người thế đâu. Chẳng có ai hiểu em cả. Giá mà em phải lòng được ai đó. Để được chia sẻ, nhớ nhưng. Để cho chồng em biết, khi vợ mình phải lòng ai là thế nào. Em chán cứ phải lên gân là một người đàn bà chính chuyên lắm rồi.

- Một nụ hôn có làm cho em nhẹ bớt sự bức tức đi không?
Cho phép anh hôn em nhé.

Sự bức tức lập tức tan biến trong tôi. Tôi run rẩy trong cảm giác xao xuyến nhẹ bẫng.

Được không em?

- I love you!

Tôi đã thốt lên ba từ đó trong trạng thái vô thức: Khi nhận thức được mình vừa nói gì tôi sợ hãi dập máy. Tôi đi vào giường vùi mặt vào gối trong trạng thái mê mẩn, dịu dàng. Sau đó tôi dần vật lộn xem điều gì đã xảy ra. Thế

có gọi là ngoại tình không?

Không thể ngủ được tôi vùng dậy lấy giấy bút ra viết. Tôi viết thư cho anh ấy. Tôi muốn bao biện cho việc vừa xảy ra. Tôi viết liền một mạch sáu trang giấy. Dường như có bao tâm sự tôi dốc ra hết. Sau đó tôi ngủ ngon lành.

Sáng hôm sau là thứ bảy không phải đi làm tôi nằm ườn trên giường. Tôi tưởng tượng ra tôi và anh ấy đang ở trên miền đất hứa. Anh ấy lái xe đưa tôi đến một khu rừng đẹp như trong mộng. Chúng tôi đi trên thảm cỏ xanh thẫm dưới những tán lá sồi. Cả khu rừng ngập nắng. Tôi chạy băng trên thảm cỏ, núp dưới một gốc cây sồi già. Anh ấy đuổi theo tôi, bắt được tôi rồi ôm ghì lấy và hôn... Tôi đắm chìm trong sự tưởng tượng của mình. Ngọt ngào đến mê. Chuông điện thoại lại vang lên cắt ngang sự tưởng tượng của tôi. Tôi nhìn đồng hồ, đã mười giờ sáng.

- Em phải không?

- Ôi!

- Sao thế em?

- Em không nghĩ anh sẽ gọi em vào giờ này. Em tưởng chồng em gọi về. Bây giờ ở đây là đêm đúng không?

- Ừ, gần 12 giờ đêm rồi.

Vậy anh đã thức suốt cả ngày hôm qua đến nay ư?

- Tối là của em thôi. Em đã ngủ và bây giờ em dậy. Còn anh đã làm việc đến bây giờ.

- 12 giờ đêm mà anh vẫn chưa về nhà ư? Nếu em là vợ anh, em sẽ đến kéo anh về.

- Đến kéo anh về đi em...

- Ông nhàm tai lắm phải không? Cái sự tán tỉnh nhau nó thế đấy, ông thấy nó buồn cười không cơ chứ. Đã ở cái tuổi khôn ngoan đến vậy mà vẫn dại khờ vì một vài lời đường mật.

- Tôi thì lại chẳng thấy có gì lạ trong chuyện này.

- Tôi cũng không thể lý giải được chuyện này. Có thể tôi là một người đàn bà hiếu thắng nhưng rất lý trí. Trong cuộc sống tôi lý giải mọi thứ rành rọt. Và ông cũng nên hiểu rằng tôi không thuộc típ người đa đoan. Tôi luôn nhào nặn những kẻ ái mộ tôi thành trò cười. Trong cuộc sống thường nhận đến Chung Vô Diệm cũng còn có quỷ dạ xoa thương mến hướng hồ những người đàn bà như chúng tôi. Cũng có nhiều người tán tỉnh tôi. Nói thực tình tôi cũng hả hê khi thấy mình có hấp dẫn.

Nhưng chưa bao giờ tôi có ý nghĩ trong đầu rằng mình sẽ ngoại tình.

- Chị có biết các cụ thường nói: Chơi dao có ngày đứt tay.

- Hay là gieo quả gì thì gặt quả nấy.

Tôi luôn gột trong một thứ tình cảm yêu đương. Ngực tôi lúc nào cũng căng phồng nhức nhối. Tôi chờ tiếng chuông điện thoại đến nghẹt thở. Khi có chồng bên cạnh tôi lại lo sợ đến tức ngực. Tôi luôn nghĩ trong đầu những tình huống để nói dối. Rồi tôi lại không biết mình sẽ nói dối kiểu gì đây. Cái thứ gọi là tình yêu ấy nó tỏa ánh hào quang

chung quanh tôi. Đến một cô bạn gái rất thân gần như ngày nào chúng tôi cũng gặp nhau đã phải thốt lên: "Trông mày lạ lắm, một là đang yêu, hai là trúng quả đậm. Có lẽ là yêu rồi, liệu đây mắt mũi cứ sáng long lanh cả lên".

Chồng tôi cũng hay nhìn trộm tôi. ánh mắt của anh đang cố lý giải xem trong tôi đang có sự thay đổi gì. Đêm đêm chồng tôi nằm cạnh tôi ôm ấp tôi vào lòng. Còn tôi tâm trí đang vương bận vì người khác. Tôi không muốn lừa dối chồng tôi nhưng lại rất sợ anh biết sự thật. Sự không hào hứng của tôi có thể sẽ là đầu mối cho anh biết sự thật. Đáp lại sự yêu chiều của chồng mà không mấy hứng thú đó tôi bèn tưởng tượng ra chồng tôi chính là anh ấy. Sự tưởng tượng làm tôi thực sự hào hứng.

Sự hào hứng đột khởi sau gần hai mươi năm chung sống với nhiều xung đột và có lúc xơ cứng cảm xúc đã đem lại một hiệu quả quá lớn. Chồng tôi như càng yêu vợ hơn trước. Anh ấy tận dụng mọi thời gian để yêu chiều tôi. Một sự yêu chiều làm tôi khốn khổ.

- Điều này thì tôi rất hiểu chị. Đàn bà đâu sao cũng rành rọt hơn đàn ông ở chỗ này. Tôi đã thụ lý nhiều vụ án, vì

người đàn bà không thể ăn ở hai lòng mà dẫn đến thảm án. Chứ ở đàn ông họ che giấu sự ngoại tình dễ hơn.

- Cảm ơn ông đã hiểu cho tôi.

Tôi sống trong trạng thái thăng hoa của tình yêu và sự dằn vặt của sự dối trá. Trong sự thăng hoa của tình yêu ấy tôi luôn bỏ thời gian để chăm sóc cho bản thân. Tôi mua sắm nhiều quần áo đẹp, đúng mốt. Tôi lao vào tập thể dục, điều mà từ lâu tôi đã không làm. Tôi luôn ngắm mình trước gương. Không có phút nào tôi để mình trễ nải. Tôi luôn tưởng tượng ra rằng anh ấy có thể về bất chợt và gặp tôi ở bất cứ nơi nào.

Còn trong sự dối trá? Tôi chiều chuộng chồng con hết mực dường như để chuộc tội. Tôi ân cần, dịu dàng chăm sóc chồng, tuy cố tìm cách lảng tránh. Sự dịu dàng, ân cần chăm sóc đó cùng với sự thăng hoa kia mà chồng tôi ngỡ rằng tôi đang ở thời kỳ yêu chồng mãnh liệt trở lại.

- Ông có biết không? Trong cuộc sống gia đình về mặt tình cảm nó có đồ thị hình sin lúc thăng, lúc giáng. Khi kinh tế gia đình ổn định, con cái đã lớn, nếu biết thông cảm và

hiểu nhau một chút thì vẫn có một tình yêu nồng thắm.

- Tôi hiểu chị. Đây là tình cảm của chị, thế còn tình cảm của người ấy?

- Bây giờ khi tôi kể cho ông nghe câu chuyện một cách rành rọt thế này thì ông phải hiểu đầu óc tôi đã trở lại trạng thái cân bằng. Nói về người ta ư? Thú thật tôi chẳng biết gì nhiều về người ta ngoài nơi làm việc, một tên họ đầy đủ và cũng có gia đình rồi. Và ông biết không. Chỉ có tôi thổ lộ tình yêu với người ta đấy chứ? Người ta đã bao giờ nói yêu tôi đâu. Từ tình cảm "đặc biệt" đến "anh yêu em" là cả một khoảng cách. Còn cái việc một người đàn ông tán tỉnh phụ nữ thì tôi thấy một thằng bé lên ba đã có bản năng ấy rồi.

Tôi nói với anh ấy rằng tôi không quan tâm xem anh ấy nghĩ về tôi thế nào? Tôi chỉ quan tâm đến tình cảm của tôi thôi, rằng tôi thấy yêu và tôi yêu. Tôi "meo" cho anh tới tập và hồi hộp để nhận lại thư. Anh ấy là một người đàn ông tốt. Anh ấy không lợi dụng thứ tình cảm đó của tôi để tán những thứ nhỏ nhẻ. Anh ấy viết cho tôi những lời dịu dàng và luôn đề cao tôi và những tình cảm của tôi. Chính

vì thế tôi càng mê đắm.

Ông biết không khi tôi bình tĩnh lại tôi đã nghĩ mình là một kẻ khủng bố đấy. Ông thử nghĩ mà xem, có đúng không? Một người chưa quen biết gì, gặp nhau hai lần vội vàng, mỗi lần vài phút.. Chưa biết chút nào về tính tình hoàn cảnh của nhau. Thế mà tôi tấp bị bủa vây bằng cái thứ tình cảm yêu đương. Tôi chẳng biết anh ấy nghĩ sao chứ, cứ rơi vào hoàn cảnh của mình lại chẳng nghĩ đấy là một kẻ loạn thần kinh. Tôi đã tự giấu mình là kẻ khủng bố yêu đương đấy ông ạ.

Tôi đọc những bức thư của anh ấy với một tình cảm đắm đuối. Tôi còn in chúng ra để đọc lại bất cứ lúc nào. Tôi thèm muốn ở một mình với những bức thư của anh ấy. Công việc và gia đình lại không cho tôi có một cơ hội nào để ở một mình. Khi nghĩ về anh ấy tôi muốn khóc. Vì tôi tưởng tượng rằng anh ấy cũng yêu tôi và cũng cô đơn như tôi. Nghe tiếng anh ấy trong điện thoại tôi cũng muốn khóc. Tôi luôn có nhu cầu khóc. Tôi muốn trốn vào một góc nào đó để khóc nhưng lại sợ người khác biết. Một buổi trưa vắng vẻ ở cơ quan anh ấy gọi điện thoại cho tôi. Nghe tiếng anh ấy hai giọt nước mắt to tướng lăn xuống má, rồi

tới tấp giọt nọ nối tiếp giọt kia. Tôi muốn khóc thật to, khóc cho hết nước mắt chắc tôi sẽ bình tĩnh trở lại. Khi nước mắt rơi xuống ngực tôi sợ quá vội ngửa mặt lên cho nước mắt chảy vào trong rồi lấy khăn thấm sạch nước mắt. Miệng ngân nga hát rồi lấy son phấn trang điểm lại.

Phải mất ba tháng trời tôi sống trong sự khốn khổ ấy. Lúc căng thẳng nhất tôi định thú nhận hết với chồng. Nhưng tôi rất sợ. Rồi tôi trấn tĩnh lại dần. Tôi tự cười nhạo mình. Đến lúc tôi viết cho anh ấy những bức thư không còn hồi hộp, nhức nhối trong lòng ngực thì chồng đọc được những bức thư của anh ấy. Tất nhiên nếu đặt ai vào địa vị của chồng tôi thì cũng ghen cả. Tôi đã thú thật với chồng toàn bộ câu chuyện và xin anh tha thứ. Chồng tôi không thể tha thứ. Chồng tôi không thể tin rằng giữa tôi và anh ấy không có chuyện gì. Dứt khoát trong thời gian đi công tác tôi với anh ấy đã có chuyện chăn gối nên mới có sự thắm thiết như thế, chứ làm gì có chuyện mơ mộng suông.

- Kết cục như ông thấy đây đã ba lần tòa hòa giải nhưng anh ấy không đồng ý. Bây giờ thì tôi chấp nhận.

- Tôi hiểu câu chuyện của chị. Nhưng tôi hỏi thật rằng chị

còn yêu anh ấy nữa không? Nếu vẫn còn tình yêu với anh ấy thì sự chia tay với chồng sẽ nhẹ nhàng hơn.

- Tôi đã nói với ông rồi tôi không còn hồi hộp và nghệt thờ khi viết thư cho anh ấy nữa. Chỉ sau ba tháng đó tôi lại trở về với con người cũ của mình. Thậm chí trong cơn sóng gió với chồng tôi đã nghĩ về anh ấy để tưởng tượng ra sự ngọt ngào, mà chỉ thấy xấu hổ và cay đắng. Vì thế lúc khủng hoảng nhất tôi cũng không tìm chỗ dựa là anh ấy. Và lại nếu tôi còn say đắm anh ấy thì tôi đã không phải để tòa hòa giải đến ba lần.

- Chuyện của chị thật đáng tiếc...

- Vâng, tôi đã hiểu ông định nói gì. Nhưng ông có biết chuyện gà ấp bóng không? Ông là thẩm phán ông còn xét xử cho nhiều người. Ông nên biết chuyện này.

Gà mái sau khi đẻ trứng thì theo bản năng sinh tồn nó sẽ ấp trứng, để trứng nở thành con. Nhưng có nhiều người nuôi gà mái chỉ để lấy trứng nên sau khi gà đẻ đã cất hết trứng của nó đi. Có những con gà mái ít bản năng thì khi dưới bụng của nó không còn trứng nữa thì nó không ấp

mà đi kiếm ăn nuôi trứng non trong bụng chuẩn bị đẻ lứa khác. Nhưng lại có những con gà mái nhiều bản năng dù dưới bụng không có trứng chúng vẫn cứ ấp. Nó nằm không trên ổ không chịu đi kiếm ăn để nuôi trứng non. Đây lại là những con gà mái tốt đẻ sai và trứng lại to. Người chủ của chúng rất ghét việc gà ấp bóng. Người chủ bắt con gà dìm xuống nước, là việc nó rất sợ thế mà nó cục cục mấy tiếng rũ sạch nước trên lông lại nhảy lên ổ ấp. Có người lấy gậy xua cho gà chạy té tát, lông bay lả tả mà đâu vẫn đấy nó lại nhảy lên ổ. Một bạn tôi đã chứng kiến một ông chủ nóng tính cầm hai chân con gà mái ấp bóng rồi dang thẳng tay quật nó vào cột nhà để nó chừa cái thói ấp bóng. Kết quả của cú quật ấy là đầu con gà mái đứt văng ra xa. Thế là chết một con gà mái tốt.

Nếu là người nuôi gà mái có kinh nghiệm thì chẳng cần làm như vậy. Gà ấp bóng chỉ ham ấp trong một tuần. Sau một tuần ấp, gà mái sẽ cảm nhận được cái mầm sống trong mỗi quả trứng dưới bụng nó, nó sẽ ấp tiếp để nở ra con. Còn những con gà ấp bóng dưới bụng nó chỉ là những cọng rơm khô thì nó sẽ thôi.

Phụ nữ chúng tôi có những giai đoạn chẳng khác nào con

gà ấp bóng kia. Còn lại là một tình yêu đích thực.

- Thế thì tôi cũng vừa giết chết một con gà mái tốt rồi chị ạ.
- Tiếng ông trầm phán thì trầm.

Hà Nội, ngày 24-4-2002